

ПІВДЕННО- УКРАЇНСЬКІ НАУКОВІ СТУДІЇ

ПРОГРАМА ТА МАТЕРІАЛИ ВСЕУКРАЇНСЬКОЇ
НАУКОВО-ПРАКТИЧНОЇ КОНФЕРЕНЦІЇ
СТУДЕНТІВ ТА МОЛОДИХ ВЧЕНИХ

4-5 грудня, 2023 р.

м. Одеса

*VI Всеукраїнська науково-практична
конференція
студентів та молодих вчених*

Програма та матеріали виступів учасників

*ПІВДЕННОУКРАЇНСЬКІ
НАУКОВІ СТУДІЇ*

Тобто, якщо відвести культурі головну роль соціального регулятора взаємовідносин між людьми, що у свою чергу буде сприяти усвідомленню культурної значимості і розвитку нового мислення, людство зможе дійти до багатьох конкретних пропозицій щодо багатоманітності світу, творчості, що породжує співпрацю, взаєморозуміння й взаємопідтримку.

Отже, тільки зміна вектору розвитку людства та грамотне розміщення пріоритетів у житті кожної людини може надати нам можливість врятувати людську цивілізацію.

Список використаних джерел:

1. Які ж основні риси визначають техногенний характер сучасної цивілізації? URL: <http://um.co.ua/5/5-1/5-13172.html>
2. Гальченко Максим. Від «техно-» до «інфо-»: етапи еволюції наукового мислення URL: http://pi.iod.gov.ua/images/pdf/2019_1/9.pdf

Полуян Ксенія – студентка 1 курсу факультету іноземних мов
Науковий керівник: **Зоя Атаманюк**, докторка філософських наук, доцентка кафедри філософії, соціології та менеджменту соціокультурної діяльності
Університет Ушинського, м. Одеса, Україна

НЕВІЛЬНОМУ ЖИВЕТЬСЯ ПРОСТІШЕ ТА ЛЕГШЕ?

Звичайно ж, цей вислів-питання не може розглядатися як суто матеріальне явище, тобто мова не йде про когось за ґратами, або, наприклад, в рабстві. Це очевидно. Мова йде про внутрішню свободу або несвободу людини. І тоді це питання, як на мій погляд, треба розглядати на прикладі різних суспільств, існуючих в світі.

Як на мене, внутрішньо невірними можна вважати людей, які не мають своєї думки про те, що відбувається в їх країні, вони не замислюються над тим, що та як відбувається, які причини, можливі наслідки такої події. Їх можна назвати пристосуванцями в деякій мірі. Вони «пливуть за течією», в більшості своїй, політичною. Вони не хочуть думати, як збудоване та як працює суспільство, в якому вони живуть. Їм, головне, задовольнити якісь свої матеріальні потреби, а що стосується духовного, морального чи світського, то це вже менш важливо. На щастя, відсоток таких людей, яких можна назвати внутрішньо невірними, досить малий.

Прикро те, що такий прошарок людей в суспільстві, навіть демократичному, стає зряддям в руках політичних пройдисвітів, терористів і так далі. Згадаємо не досить давні заворушення у Франції, чи не так? Але, на щастя, демократія має змогу протистояти таким явищам і причина тут не в кількості поліцейських, а у негативному ставленні абсолютної більшості

населення до такої поведінки. Саме наявність в суспільстві вільних, вільномислячих людей, які розуміють причини того, що відбувається, не дає країні сповзти у прірву хаосу та невизначеності, навести лад в державі. Отже, ми почали з демократії. То чому демократичне суспільство вмiло виходить з тієї чи іншої халепи? На мою думку, більшість людей в такому суспільстві має можливість сприймати новини, інформацію стосовно подій в їх країнах або в світі, з різних джерел. Це можуть бути абсолютно протилежні коментарі або трактування певних подій, про які пересічний громадянин має не тільки право, але й можливість скласти своє, особисте, розуміння того, що відбувається чи відбулось.

Зрозуміло, що люди не можуть бути абсолютно вільними, такою є ціна життя в суспільстві. Якщо всіх наділити необмеженою свободою, то кожен зможе втручатись у справи інших людей як йому заманеться. Так само, якщо свобода одних людей буде перевищувати свободу інших, останні під цим тиском неспроможні будуть якісно прожити своє життя та отримати задоволення. Отже, усе зводиться до певної межі свободи особистості, яку категорично заборонено перетинати, чи то державі, чи то іншим особистостям.

Тепер звернімось до інших типів суспільств. Яскравим антиподом демократії є тоталітарні режими. Саме тут квітне поле внутрішньо невільних людей. Їм досить того, що кажуть по телебаченню або, що пишуть в газетах. Всі ЗМІ подають новини так, як це вигідно правлячій владі, а суспільство ковтає цю пропаганду, не замислюючись, чи правдою є та чи інша інформація. Їх задовольняє такий перебіг їхнього життя. Не треба напружувати мізки, не треба фільтрувати, аналізувати те, що відбувається. І це не сліпа віра в свого правителя, це просто внутрішня порожнеча, нездатність критично мислити.

Але ж чим закінчується у певні періоди тоталітарна влада? Так, війнами. Згадаємо Німеччину, яку свого часу спіткало таке лихо, як диктатура фашистів у відносно демократичній країні на той час. Вона закінчила війною з півсвітом, а в підсумку, ця війна припинила існування самої гітлерівської тиранії. Чомусь досить миролюбива Італія за правління фашиста Мусоліні стала агресивною й почала воювати з сусідами. А тому, що більшість населення вже була тим самим гуртом невільних людей, неспроможним зрозуміти, куди вони йдуть і які будуть наслідки. Й тільки поразка у війні стала свого роду потрясінням, пробудженням італійців від омани диктатури. Радянський Союз не став виключенням. Мало того, що він народився у війні, він продовжив цю трагічну войовничу ходу диктатур, спочатку потоваришувавши з нацистською Німеччиною та окупувавши частину Східної Європи. Потім вже на нього напав вчорашній друг-диктатор, тобто Гітлер і тільки допомога більшості країн світу допомогла перемогти фашистів. Так, є дуже важливе уточнення. Момент нападу нацистів став для радянського суспільства, до того загнаного в рабство комунізму, тим самим потрясінням і пробудженням. І саме народи СРСР згуртувалися й постали проти нападника, захищаючи свою рідну землю, і саме народ, а не генерали та

кремлівські комуністичні керманічи, завоював Перемогу. На жаль, вони не змогли скинути диктатуру і це призвело до наступних трагедій та війн, як-то окупація частини країн Східної Європи, Афганістан чи Чечня вже у відокремленій Росії. Звісно, диктатура СРСР програла, хоча й у “холодній” війні. Але суспільство Росії не змогло вирватися з зачарованого кола тоталітаризму, інтелігенція не змогла стати рушійною силою переходу до демократії і врешті решт країна скотилася назад до диктатури. І що ми маємо зараз? Так, знову війна, агресивна й кровожерлива війна проти України. Тому що страшенно великий відсоток невільних у своєму мисленні людей, зазомбованих своєю ж пропагандою. Я вважаю, що тільки чергове потрясіння в головах більшості цих людей стане пробудженням і народженням нової країни. І цим потрясінням стане Перемога України у боротьбі за свою незалежність.

Свобода є основою всього. Інколи люди повинні постати перед ризиком втратити її, щоб усвідомити потребу в ній. Що ж до українського суспільства, то йому ще слід подолати довгий шлях зміни власного світогляду та перебудувати всі інституції на новому фундаменті. Але це вже після Перемоги.

Свобода особисто для мене – це можливість прагнути до будь-чого, вільно обирати собі мету та використовувати будь-які методи для її досягнення, мати доступ до будь якої інформації й використовувати її на власний розсуд. Свобода повинна бути вкоріненою в людські дії. Людина повинна керуватись не мірою дозволеного, а необмеженим простором своєї уяви, власним відчуттям чи знанням. Свобода – це і можливість робити неправильний вибір, помилятись та сповна переживати наслідки, які це за собою потягне; прагнути до чогось та бути надхненним цим чимось, зокрема, просто ідеєю про те, що певної речі можна досягнути. То чи живеться невільному простіше та легше? А може це риторичне питання?

Федорова Вероніка – студентка 1 курсу факультету іноземних мов

Зоя Агаманюк – докторка філософських наук, доцентка кафедри філософії, соціології та менеджменту соціокультурної діяльності

Університет Ушинського, м. Одеса, Україна

ТЕХНІЧНИЙ ПРОГРЕС: ВИКЛИКИ СУЧАСНОГО СВІТУ

"Техніка хоче оволодіти духом і раціоналізувати його, перетворити в автомат, в раба. Це і є титанічна боротьба людини і технізованої нею природи".

М.Бердяєв

Техніка є невід'ємною частиною нашого життя і визначальною цінністю сучасної цивілізації. Нашу цивілізацію часто називають технічною або техногенною, підкреслюючи особливу роль технічного прогресу в її розвитку, у зміні природного середовища, що є безпосередньою сферою людської